

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Nittonde kapitlet – i vilket Zeke lär sig något om trötthet

Rudolf tjtade på mig att jag borde gå och träna på något gym för det var ett bra ställe att träffa folk på. Jag fattade inte hur han kunde han någon aning om det? Jag kunde inte tänka mig en person som var mer osannolik att gå och lyfta vikter än han, men okej.

– Jag har pratat lite med Hampus. Ja, inte om dig specifikt, men jag har hört mig lite för om var man kan träna och han rekommenderar friidrottshallen. Där har dom alla möjliga grejor. Aerobics, spinning, Nautilus.

– Är det inte skitdyrt, typ flera tusen om året. För det vet jag inte om jag vill lägga.

– Tydligen kan man få någon slags prova-på-rabatt.

– Okej. Ska jag bara gå dit och prova på något då?

– Jag vet att du älskar att skjuta upp saker så nu får du i läxa till nästa vecka att gå och träna en gång. Medan du är där ska du prata med någon. Det kan vara vem som helst, men du ska prata med en person som du inte känner. Det behöver inte vara den snyggaste tjejen i lokalen, även om det också går bra. Det är lättare att prata med någon som man inte kan ha något intresse av. Så välj någon gammal farbror som ser snäll ut.

– Vad ska jag prata med honom om?

– Vad som helst. Det är det som är poängen. Du har ingen anledning att prata med personen, men du gör det som en övning för att du ska lära dig hur man gör när man tar kontakt med andra.

– Mmm.

– Det är viktigt att du gör det här. Det är därför jag säger att det är en läxa som du måste göra. Jag var inte så noga med att göra mina läxor när jag gick i skolan. Det brukade gå bra ändå. Egentligen hade jag ingen lust att göra det nu heller. Men jag visste att jag inte skulle kunna ljuga för Rudolf. Jag kunde inte ljuga för någon. Dessutom var det ju helt meningslöst att gå till honom om jag inte tänkte göra som han sa. Att betala tvåhundra spänn i timmen bara för att snacka skit var det ingen mening med.

Friidrottshallen låg precis vid Stadion såg jag när jag tittade i Gula sidorna. Frågan var bara vad jag skulle träna. Lyfta vikter var dödfött. Hoppa och ner till musik med någon hurtig tjej med tajts som skar upp i röven skrek ”knip” och ”kör hårt” och räknade baklänges från sju till ett var nog inte heller min kaka. Koordinationen var inte den bästa och det var nog mest snygga brudar på den sortens träning. Först göra bort sig genom att presentera sig som

”Passgångar-puckot” och sedan desperat gå och stöta på första bästa tjej? De skulle porta mig direkt. Men det där med spinning verkade vara lagom. Cykla kunde jag ju och där kunde man maska utan att det märktes. Hur jobbigt kunde det vara? Efter att ha suttit och stirrat på telefonen längre än vanligt slog jag numret och lyckades boka en tid för spinning, lätt pass.

Torsdag 18.30. Tag med vattenflaska.

På torsdagen rotade jag fram ett par gamla slitna träningsoverallbyxor och de mörkblå Lejonskorna som jag fått i lumpen. Tittade efter vilken väg som var närmast att cykla och gav mig iväg. Rusningstrafiken var ännu inte över. Som vanligt tog jag Kungsgatans cykelbana. Köen av bilar på Exercisgatan sträckte sig från Föreningsgatan och nästan ända bort till Drottninggatan. Åt andra hållet var det fritt för bilarna och precis när jag nådde fram till korsningen kom en bil från vänster. Jag bromsade rätt så kraftigt och blev påkörd bakifrån av en annan cyklist.

– Vad fan håller du på med?

Det var alltså han som skrek det. Inte jag.

– Hur kan du bara tvärnita på det sättet?

Egentligen hade jag inte tänkt säga något om att idioten cyklat in i mig, trots att det var hans fel. Men nu blev jag förbannad och tiden hos Rudolf hade gjort mig lite kaxigare.

– Ser du den skylten? Vet du vad den betyder? Väjningsplikt!

Bakom oss började det bildas kö av andra cyklister som suckade högljutt och smet förbi på övergångsstället.

– Du, lille vän, jag har cyklat här i trettio år. Det var gott om tid att hinna över. Om du inte har lärt dig cykla i trafiken så får du låta bli.

Så stack han. Jävla översittartyp. Hans feta röv gled från sida till sida på sadeln rakt framför ögonen på mig. Det gjorde mig förbannad. Han tryckte på och cyklade snabbt, men jag hängde med. Det blev som en slags tävling. Han skulle fan i mig inte dra ifrån. Jag funderade på om jag skulle köra om och släppa en fis rakt i huvudet på honom. Fast det kändes i löjligaste laget. Dessutom fanns det andra personer omkring oss. När vi kom fram till Latinskolan och dök ner i tunneln under Amiralsgatan samlade jag kraft och i uppförsbacken gled jag upp jämsides med gubben och sa:

– Hade jag varit lika ful och dum som du hade jag inte heller brytt mig om jag riskerade att bli påkörd.

– Va?

Antagligen hörde han inte vad jag sa, men det var kanske lika bra. Jag tog vänster på Kaptensgatan och han fortsatte rakt fram. Världen var full av dumskallar. Vid Johanneskyrkan

såg det ut som fan där de höll på med Citytunneln. Jag höll på att bli påkörd en andra gång men lyckades undvika kollisionen. På en lyktstolpe vid korsningen i hörnet av Pildammsparken, precis vid gatuköket satt det blomsterkvastar och det brann marschaller för någon som blivit ihjälkörd. Det kändes så jävla meningslöst.

Det blåste som fan. Det var först när jag cyklade längs parken som det verkligen gick upp för mig hur mycket motvind det faktiskt var. Sned motvind förresten, för fontänerna mitt ute i dammen var fortfarande igång och vattnet blåste ända ut på gatan. Det var så att jag fick torka mig i ansiktet.

– Men idioter, muttrade jag.

Jag visste inte till vem.

När jag ställde cykeln i cykelstället upptäckte jag att idioten som rammat in i mig hade gjort en stor buckla i bakskärmen.

– Jävla skithög.

I receptionen satt en ung tjej och log.

– Jag ska träna sån spinning halv sju.

– Visst. Har du bokat tid?

– Ja, jag ringde. Det var visst något slags testträning.

Det var inte gratis men man fick rabatt så jag betalade och fick en plastbricka att lämna till instruktören.

– Finns det någonstans man kan byta om?

Dum fråga, men vad säger man? Omklädningsrummen fanns inne i friidrottshallen. Jag gick i den riktning som receptionstjejen pekade. Utanför en av träningslokalerna stod ett stort gäng kvinnor och väntade. Alla var klädda i tajts och åtsmitande linnen. Även de gamla kärringarna. Det fanns tydligen en slags uniform som alla körde med. Det gällde att avslöja alla former man hade, oavsett hur man såg ut och var kurvorna satt. Först var jag på väg in i damernas omklädningsrum, men hann se det stora D-et på dörren innan jag stövlade in på helt fel ställe. Inne på löparbanan sprang det runt en massa A-människor, vältränade, högpresterande typer som verkade gå och spänna sig för varandra. Killarna åtminstone. Tjejerna var osannolikt smala med fasta rumpor, små bröst och alldeles för små kläder. Varenda en hade dragit ner tajtsen så att man såg höftbenen och linnena slutade en bra bit ovanför naveln. Det var helt enkelt jävligt enerverande. Välsvarvade tonåringar som studsade omkring med praktiskt taget ingenting på sig. Inte konstigt att killarna gick omkring och spände vader. En annan sak jag noterade var att ingen verkade göra något. De satt mest och vilade. Sprang ett lopp då och då och vilade i flera minuter emellan. Jag fattade inte att de

kunde se så vältränade ut när träningen verkade vara så slö. Fast sedan såg jag en kille, en mager typ med utstående öron som sprang ett och ett halvt varv allt vad han pallade. Det såg ut att gå riktigt fort. Jag fattade inte att de spinkiga benen kunde röra sig så snabbt. Ett och ett halvt varv, det borde bli trehundra meter. Ett varv utomhus var väl fyrahundra och detta såg ut att kunna vara hälften ungefär. Kurvorna lutade inåt och såg helt jävla livsfarliga ut att springa i. Trehundra meter, kunde det vara så jävla jobbigt? Killen verkade ta helt slut sista biten och när han väl gått i mål staplade han omkring som om han var full. Sen dråsade han omkull och låg och kved som en liten unge. Försökte dricka lite vatten men verkade mest dregla ut det på golvet. Han såg ärligt talat inte klok ut. Runt omkring honom gick folk och sa: ”Bra kämpat!” Det hela verkade helt idiotiskt. Vad drev en människa att springa så att han inte kunde stå upp? Han måste vara helt jävla dum i huvudet.

Jag gick in omklädningsrummet. Innanför dörren var en röd linje tejpad fast i golvet.

”Skogräns” stod det. Bäst att lyda. Jag smög in med skorna i handen och blev helt blöt om strumporna när jag passerade dörren in till duscharna.

– Men för helvete.

Torkade inte idioterna sig innan de gick ut? Efter mig kom två killar som pratade högljutt och strax därefter ytterligare en och ingen av dem tog av sig skorna. De hade antagligen lärt sig läxan. Jag bytte om kvickt för jag var inte säker på var rummet med cyklarna var. När jag kom ut i hallen var killen som sprungit sig halvt medvetlös precis på väg att resa sig. Han gick överraskande snabbt. Bort till en papperskorg och började spy. Jag kunde knappt hålla mig för skratt. Det var bara för mycket. Vilken jävla dumskalle.

Spinning var något av det sjukaste jag gjort. I ett instängt, svettigt men ganska stort rum satt vi och trampade för livet utan att komma en meter. De flesta andra var veteraner med riktiga cykelbyxor som var vadderade i röven och hade speciella spinningskor. Om man inte körde tillräckligt hårt för att bli svettig på egen hand så blev man blöt ändå av all den avdunstade svetten från de andra. Det var som att sitta och trampa i en våtbastu. Ur högtalarna pumpades teknomusik av den allra värsta sorten, den som gav en klaustrofobiska attacker. Instruktören gjorde sitt bästa för att överrösta dunket och tjetet och skrek åt oss genom mikrofonen som var fäst i ett headset som någon som försöker hetsa kamphundar till strid. Träningen började ganska lugnt och jag tyckte att jag blivit mer trött av att cykla dit. Sedan blev det tyngre och helt plötsligt skulle vi köra järnet. Alla körde ner huvudet och trampade så att golvet tycktes gunga. Instruktören skrek men mina lår skrek värre.

– Jag vill inte se någon som maskar!

Någonting hände med mig som jag nästan aldrig känt. Jag skulle visa den jäveln där framme. Snett framför mig satt en tjej i min ålder. Men trots att jag hade världens utsikt över hennes päronformade skinkor som hängde ganska fritt på ömse sidor av stringtrosan som skar upp i röven på henne och som bara knappt doldes av ett par allt svettigare röda tajts så tittade jag knappt. Inte ens när vi skulle stå upp och cykla. Det var jag mot slavdrivaren med mikrofonen och alla andra. Svetten rann i ansiktet på mig och tröjan blev våt. Byxorna var alldeles för varma och det började skava på insidan av låren. Det spelade ingen roll. Det där om att maska hade tagit skruv i mig. Så länge de andra trampade så skulle jag trampa. Ingen fet svettig gubbe med sämskskinn insmört med vaselin i röven skulle hålla ut längre än jag.

När musiken väl tonade ut och man kunde sluta trampa utan att bli betraktad som en myglare var jag så slut att jag knappt kunde ta mig ner från cykeln. I trappan var jag tvungen att hålla hårt i räcket och luta mig mot väggen för att jag inte skulle falla framlänges. Låren var som timmerstockar och ville inte lyda mig. Halvvägs till omklädningsrummet fick jag panik. Fy fan vad jag mådde dåligt. Jag försökte öka stegen men vågade inte försöka springa. Fort in på toaletten där jag spydde som en jävla kalv.

När jag kom ut i omklädningsrummet hoppades jag att ingen hört vad jag haft för mig. Kräklukten försökte jag skölja bort med vatten, men det var inte mycket att göra åt de blodsprängda ögonen. I och för sig var jag så röd i huvudet av träningen att man kanske inte skulle märka någon skillnad. Jag låste upp mitt skåp och drog ut väskan. Satte mig på ett tomt ställe, så långt jag kunde från de andra som kört samma pass. De satt och jäste och kommenterade träningen och instruktören. Jag lyssnade knappt. Jag var för trött för något annat än rent livsuppehållande verksamheter. Hade ingen lust att duscha. Tidigare hade jag planerat att ta en bastu, men det var det sista jag ville nu. Huvudet kändes redan som ångkokt tomat. Den magre killen som jag sett kräkas innan kom ut från duschrummet. Han pratade med någon som jag inte kunde se, men som skrattade hela tiden.

– Kan du inte torka dig på din tröja, sa den skrattande rösten.

– Ska jag duscha och sedan torka mig på en tröja som är blöt av svett? Nej, det får bli en Sven Melander.

Den magre gick utan handduk, helt naken in på toaletten. Man kunde höra hur blåstorken satte igång. Efter fem minuter kom han ut igen. Han gick bort till sin kompis som börjat klä på sig.

– Fy fan, det luktade spya där inne. Jag trodde att det bara var jag som är så dum att jag kör så jag kräks. Det är ett helvete att köra Sven Melander där inne för apparaten sitter så lågt. Man får nästan sitta på huk.

– Varför tar du inte den som sitter inne vid pissoaren?

– Ska jag stå helt naken där jag inte kan låsa om mig och alla kan se hur jag torkar mig i röven under en blåstork. Det får finnas gränser.

– Vad är det här för ufo, tänkte jag.

Sakta började jag dra av mig de svettiga paltorna. Duschstrålen var helt värdelös. Vattnet sprutade åt alla håll. Ville man bli blöt fick man antingen stå tryckt mot väggen eller kliva ur duschen. Jag gillade en ordentlig dusch med bra tryck som hamrade mig i nacken medan jag skruvade upp värmen alltmer i takt med att jag vande mig vid temperaturen. Som det var nu gick det knappt att skölja schampot ur håret. Tillbaka på bänken satt jag i kalsongerna och flåsade nästan lika mycket som innan. Fanns här någon som jag kunde prata med? Jävla Rudolf och hans idéer. Alla andra verkade känna varandra men vad skulle jag snacka med dem om? ”Jobbigt pass.” För helvete.

– Nu mår man som en prinsasatan.

– Eller vad säger du?

Till slut tittade jag upp. Var det mig man pratade med? En medelålders gubbe hade kommit fram och stod och torkade håret framför mig. Det var bara han och jag kvar i omklädningsrummet. Alla andra hade antingen gått hem eller satt och lögade sig i bastun.

– Det är ju bäst efteråt. Det är det här som gör det värt besväret. Bastu alltså.

– Jo, det är ju skönt.

– Visst.

Det märktes att han ville prata men jag visste inte vad jag skulle säga.

– Vad har du kört, frågade han.

– Spinning.

– Å fy fan. Då är du mör nu.

– Jo, det känns ju lite.

– Jag kan tänka mig det. Jag har aldrig provat men jag har förstått att det är jobbigt. Visst. De har visst nya cyklar, så det ska vara jävligt bra nu har jag hört.

– Det är faktiskt första gången jag är här.

– Å fan. Så det är dags att börja komma i form nu. Visst. Det är viktigt.

– Man mår nog bättre om man rör på sig lite.

– Javisst. Så är det ju.

Jag hade ingen aning. Hade aldrig motionerat. Men jag hade en gång läst någonting om att träning var bra även för det mentala. Jag kunde ju lika gärna snacka med den här gubben som någon annan. Att det var han som tog kontakt med mig tänkte jag inte säga till Rudolf. Det fick räknas ändå.

– Jag läste någonstans att om man gör en fysisk aktivitet med en puls på minst hundra tjugo under mer än tjugo minuter så har det en psykologisk effekt också.

– Å fan. Visst. Så är det säkert. Man känner ju det. Man mår ju bättre när man har varit här och fått sitta lite i bastun också.

Plötsligt kände jag att jag måste skita. Lite försiktigt försökte jag avsluta samtalet men han bara fortsatte mala. Till slut stod jag halvvägs inne på toaletten med handen på dörrhandtaget beredd att stänga, men han fortsatte prata. Det värsta var att han var trevlig och sa intressanta saker men jag måste skita. Egentligen gillade jag inte att skita på offentliga toaletter men vad skulle jag göra? Det var som med spyan. Att köra huvudet halvvägs ner i en skål där andra pissat och skitit och öppna munnen och sedan stå och flämta var ju inte heller något man längtade efter. Men måste man så måste man. Till slut kunde jag stänga dörren och sätta mig. På golvet under blåstorken hade det bildats en pöl efter den magre löparen. Jag mindes sketchen när Sven Melander kom dyblöt ut från ett bås på något som såg ut som en toalett på en flygplats. Helt naken. Som en frustande valross. Inget papper kvar att torka sig på, så han tog blåstorken. Vad var det för tomte som gjorde en Sven Melander i verkligheten?

När jag kom ut igen så hade det kommit lite nytt folk. Det slog mig att man kunde lära sig mycket om folks beteende genom att studera ett omklädningsrum. Det där med nakenhet verkade inte vara något problem för de flesta. De stod helt nakna och snackade med varandra. Torkade sig på alla möjliga ställen. Plötsligt såg jag en kille som gick in i duschen med kalsongerna på. Av hans utseende att döma så gissade jag att han var från Iran kanske. Det verkade ju jävligt opraktiskt att duscha med kalsingarna på sig. Fast det fick mig att tänka på Abu Ghraib. Det var ju faktiskt inte i alla kulturer man ogenerat stod och tvålade in kudden framför ögonen på någon annan. Han duschade åtminstone. Bredvid mig stod nu en gubbe som nyss blivit klar med sin träning. Han var blöt i håret av svett. Blöt alltså. Fullständigt plaskvåt.

– Vad fan håller han på med, tänkte jag.

För när han dragit av sig träningskläderna och stod i bara kalsongerna började han klä på sig sina ”civila” kläder. När han knäppte skjortan över den feta magen så bildades det omedelbart blöta fläckar i det tunna tyget. Hur det såg ut under armarna och i rygglutet kunde man bara tänka sig. Vilken jävla gris. Om han nu prompt ville duscha hemma, för det fick man ju hoppas att han gjorde, så var det väl bättre att behålla de svettiga kläderna på den svettiga kroppen.

Jag satt kvar trots att jag nu kände mig tillräckligt pigg för att orka cykla hem. Det var hur intressant som helst att sitta och titta på alla typer. Längst bort i andra änden av rummet tog en

gubbe av sig tupén när han skulle in och duscha (såklart). Under den var han fan ta mig nästan helt skallig, förutom några tunna strån i nacken som han låtit växa och satte upp i en minimal tofs. Det såg inte klokt ut. Det där med tupé hade jag aldrig fattat mig på. Det syntes ju ändå alltid. Om man nu skulle låtsas att man helt plötsligt vid fyrtiosex års ålder, efter att ha blivit alltmer tunnhårig de senaste tjugo åren, helt plötsligt hade världens kalufs, då fick man ju se till att flytta till ett ställe där ingen visste vem man var. Bodde man kvar och hade samma jobb och samma vänner så visste ju alla att man bara hade löshår på sig. Det var ju inte direkt som att sätta på sig en snygg tröja eller en mössa eller något, eftersom det ingick att man låtsades att det var ens eget hår. Hur gav man en man med tupé en komplimang? Vad snygg du är i håret? Det var ju bara löjligt. Snygg tupé? Rena hånet. Det var ju samma sak med de tjejer som pumpade in silikon i papparna. För mig var det helt obegripligt. Det var fan värre än att springa omkring och låtsas att man hade hår. Fast det var klart. Brösten blev ju faktiskt större. Men hur? Dessutom helt plötsligt. En gång hade jag sett en tjej med bröst som helt uppenbart inte var helt naturliga. Man kunde ju bara hoppas att hon var nöjd med storleken. Lika nöjd var hon säkert inte med att den ena bröstvårtan hade hamnat snett på något sätt. Det såg inte klokt ut. Eftersom den andra satt normalt så såg det ut som om hennes bröstvårtor var vindögda. Tänk att betala tusentals kronor för nya bröst och så halkar ena bröstvårtan åt sidan. Vilket jävla nerköp. Hon kommer till sin pojkvän. Båda är glada, får man hoppas, åt de nya stora klämvänliga tutarna och eftersom han är kille så vill han leka med de nya kuddarna. Kanske nafsas och snafsas lite. Så hittar han inte vad han söker på den ena dynan. I stället för en mysig stund får han sitta med stödkrage efter att ha fått nackspärr av att vrida huvudet så mycket åt sidan i jakten på den försvunna bröstvårtan. Jag kunde inte låta bli att skratta för mig själv. En kille ett par meter bort trodde nog att jag log åt honom så han log tillbaka. Han var i min ålder eller lite äldre och stod helt naken och smorde in kroppen med spenkräm. Det var något som jag alltid avskytt. Att kleta in sig när man precis tvättat sig. Det kändes som om man blev smutsig igen och då kunde de snacka hur mycket de ville om hur snabbt krämen absorberades av huden. Jag kände mig filkig och kladdig. Den här killen var oerhört omsorgsfull. Fast det hade kanske jag också varit om jag hade haft lite snyggare kropp. Den jag hade kändes det inte lönt att försöka vårda alltför noga. Jag blev generad av att se honom stå och smörja in sig. Varför tog han inte på sig ett par kalsonger? När han böjde sig framåt med röven åt mig började jag packa min väska. Jag hade ingen lust att se hans röv och pung fullt exponerade på det sättet. Det var förstås hans rätt att göra vad han ville och han hade inte bett mig titta, men det var svårt att låta bli när han stod rakt i mitt blickfång. Jag ville ju inte att han skulle tro att jag stirrade på honom.

– Hejdå, sa han när jag tog väskan och gick.

– Hej hej.

Jag tog min cykel med den buckliga bakskärmen och började sakta trampa hemåt. Det blåste ännu mer än innan men nu hade jag vinden i ryggen. Annars hade jag kanske aldrig kommit hem. Så jävla trött var jag.